

Fer i dir

M'estimaven, ho sabia, però no ho deien, ni jo tampoc

Foto: Andrea Jofre

No recordo que els meus adults em diguessin que m'estimaven, quan era nena. Hi eren, feien, però no deien. Era una cosa llunyana, el dir als altres un t'estimo, era de les pel·lícules americanes, era de famílies de lluny que no eren la meva, era dels adults enamorats que s'allitaven, segurament també dels que no n'estaven, d'enamorats, però el dictat dels cossos ventríloc sempre ha fet dir meravelles. M'estimaven, ho sabia, però no ho deien, ni jo tampoc.

És cert que el dir t'estimo no suposa estimar, menys encara quan darrere un t'estimo s'hi atrinxera una ganyota de retret, quan és l'excusa sentimental per a la violència, per a la coacció, per a tota la merda que cap en l'apòstrof que associa un pronom feble que és algú altre -feblíssim quan això passa- amb la primera persona del temps verbal. No, dir que s'estima no és estimar, com no és possible seure sobre el mot cadira i la mort feta paraula no és mai cap final.

T'estimo, però, és un embolcall necessari, com que la realitat necessita paraules que la descriguin, que la facin visible, audible, més enllà dels fets. No crec que dir-ho, quan és veritat, en devaluï el sentit o la profunditat. Potser és que vaig veure massa pel·lícules i he adoptat un fer que no m'és propi, que no em tocava, però ho dic al meu fill cada dia perquè l'estimo cada dia. Sense sucre, sense violins de fons acompanyant, només com l'objecte cadira que necessita una

paraula que la descrigui, inequívoca.